

Celja za fante. Naj bo ta proslava enaka drugim, ki so se že vršile na popolno zadovoljnost množičnih udeležencev.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Ali res iz naše župnije naj prihajajo samo glasovi o toči in drugih nesrečah? Ne, tudi lepe in vesele reči bi bilo dobro pisati, a kaj, ko nas stiskajo strašne gospodarske razmere. Letos smo brez dohodkov in težko je reči, kako bomo mogli zadostiti različnim denarnim terjatvam. Pa obupu se nečemo vdati. Da lažje nosimo težo vsakdanjih skrbi, nam poskrbijo po razpustu Prosvetnega društva Marijina kongregacija in cerkveni pevski zbor. Prav lep uspeh je imela pred kratkim vprizorjena igra »Na dan sodbe« in burka »Lažizdravnika«, ki sta ju vprizorili naši delavni Marijini družbi. Prav poseben uspeh pa je žel cerkveni pevski zbor s vprizoritvijo »Darinke«. Mislimo, da ni bilo nikogar v nabito polni dvorani, ki bi ne šel domov v prepričanju, da je ta dan naš pevski zbor storil res nekaj veličastnega. Ne bomo omenjali posameznikov, a reči moramo, da so bile tako ženske kakor moške vloge v rokah res ne samo pridnih, ampak tudi izurjenih pevk in pevcev. Pohvaliti je treba tudi burko »Pogodba«, ki je bila zelo spretno igrana. In žalibog v tej jeseni ni mogoče te prireditve ponoviti, ker se vseli v dvorano g. Snuderla, ki vedno z največjo ljubeznivostjo in velikimi osebnimi žrtvami za svoje prostore na razpolago, gospodinjski tečaj. Tudi nekaj novega za našo župnijo. Morebiti pa nas »Darinka« in »Pogodba« obiščeta po zimi tako okoli Novega leta.

Laporje. Proslavo 30letnice našega Prosvetnega društva, ki bi se bila imela vršiti zadnjo nedeljo, smo morali vsled napredvidenega vzroka preložiti. Vršila se bo zato prihodnjo nedeljo dne 24. t. m., ob treh popoldne po večernicah pod župnikovem kozolcem. Spored ostane isti. Razven slavnostnega govora in dveh deklamacij bodo naši vrli fantje in dekleta vprizorili igro »Pri kapelici«. Igra je krasna zgodba o mladostni ljubezni. Za to igro vlada povsod ogromno zanimanje. Prav lepo vabimo vse brez razlike, staro in mlado, od blizu in daleč, da za gotovo pridete! Pripeljite svoje znanca in znanke s seboj! Naj velja to skupno vabilo kot da bi bilo poslano

vsakemu posebej. Na prav veselo svidenje v nedeljo v Laporju!

Št. Andraž pri Velenju. Kdor se hoče enkrat pošteno nasmejati, kdor se hoče za par uric otresti vsakdanjih skrbi in težav, ta naj v nedeljo dne 24. septembra ne pozabi priti v naš Društveni dom, kjer priredi naše Kat. prosvetno društvo igro »Scapinove zvijače«, delo znamenitega francoskega dramatika in igralca Molièreja. Vsakega, pa naj bo še tako mrk in žalosten, bo zviti Skapin spravil v dobro voljo. Začetek predstave ob treh popoldne. Torej vsi domačini in sosedje, vabimo vas k najobilnejši udeležbi, da tako izpolnite nade naše mladine, ki pričakuje od vas vsestranske pomoči in razumevanja za njeno delo. Bog živi!

Vojnik. Iz treh dekanij bodo pohiteli moške in fantje v nedeljo dne 24. septembra v Petrovce. Mi Vojničani, kot najštevilnejši v naši dekaniji moramo posebno skrbeti, da bomo v Petrovčah častno zastopani. Šli bomo z vozovi, s kolesi ali peš, kakor bo kdo hotel. Tudi z vlakom so ugodne zveze. Tudi naš moški pevski zbor pojde zraven, ki se je zadnje tedne pridno vadil za petrovški tabor. Zato pa vsi, kar vas spada pod vojniški zvon, stari in mladi, v nedeljo dne 24. septembra vsi v Petrovce!

Krvna bratovščina.

V japonski prestolici Tokio so obpravnavali pred najvišjim sodiščem na celem svetu največjo zaroto. Šlo je v tem slučaju za »krvno bratovščino«, ki je družba političnih zarotnikov pod vodstvom paganskega svečenika domačina z imenom: Nisho Inoue. »Krvna bratovščina« ni umorila februarja 1932 samo predsednika japonske narodne banke, ampak tudi voditelja največjega japonskega trgovskega podjetja in dne 15. maja 1932 celo samega ministrskega predsednika. Istega dne so bili izvršeni bombni atentati na japonsko banko, policijsko predstojništvo ter na vsa ministrstva. Letos dne 11. februarja je nameravala zagrešiti krvna bratovščina največji zločin: ho-

tela je umoriti vse ministre, politične in gospodarske voditelje.

Grozni načrt je bil samo slučajno preprečen, ker je bilo omenjenega dne odposlanih nekaj oficirjev drugam. Sicer bi bilo izvršeno svečeniško povelje za klanje, pobijanje ter streljanje v masah. Svečeniški vodja krvne bratovščine uživa v japonskih oficirskih krogih neverjeten ugled. Za svojo skrivnostno zvezo je pozidal tempel, kjer je zavezal posamezne člane organizacije k neomejeni pokorščini. Duhovnik je idealist ter zagrizenec, ki posveča vse svoje moči, da bi pahnil modernizirano Japonsko nazaj v dobo starih japonskih junaštev. Zase ne zahteva ta mož ničesar, pač pa hoče priklicati nazaj čase nekdanjega japonskega cesarstva. Sveto japonsko cesarstvo, kakor je obstajalo pred vpadom zapadne kulture, naj bi zopet prišlo do moči in sijaja. Nisho Inoue, vodja krvne bratovščine, je bil prvotno navaden vojak. Pozneje je bil špijon japonske armade in je nastopil še le v zadnjih letih kot pridigar za povrnitev k starim vzorom. Njegovih misli in načrtov je na stotisoče članov. Nisho Inoue nikakor ni osamljen, ampak ga smatrajo za svetnika, ki hoče vzpostaviti starodavni sijaj. Radi tega streljanja se mu je pridružilo zelo mnogo patrijotično navdušenih oficirjev in so se obvezali, da ga bodo brezpogojno ubogali. Svečenik posedla neverjetno skrivnostno moč nad svojimi pristasi, katerim je pa ohranil tudi on nezlomljivo zvestobo.

Krvna bratovščina je prejela od tihih pristašev v milijone segajoče denarne svote za organizacijo zločinskih načrtov. Potem te družbe je že bila Japonska izpodkopana pri temeljih. Vztrajnost in tajnost samo enega moža je razrahljala avtoriteto ter vojaško poslušnost in se bližala uresničenju cilja japonskih nacionalistov.

11. februar je na Japonskem državni praznik in baš na ta dan bi naj bila država v sedanji obliki uničena s

znanega psa, takoj pokončati. V kraju Leers je že bilo toliko tiho-tapskih psov postreljenih, da so morali napraviti za pobite živali posebno pokopališče.

Borba s kraljevo kobro na življenje in smrt.

Indijski kmet iz Madrasa je predal pred kratkem ravnatelju živalskega vrta v Tra-wankuru živo kraljevo kobro (najbolj strupena kača), s katero se je moral boriti na življenje in smrt. Kača je bila dolga 4 m in debela 20 cm. Počast je dobila v borbi tako težke notrajne poškodbe, da je poginila čez par dni v zverinjaku. Doživljal Indijca je bil nekaj res posebnega. Po njegovem pripovedovanju se

zda domov. Ko sva stopila v vežo, ki je bila le slabo razsvetljena, nama je prišel nasproti Boltežar, ki je nejevoljno rekel:

»Toda, Milčka, kako ste le mogli storiti kaj takega!«

Dekle se je zasmajalo.

»A tako,« je udrihal dalje Boltežar, »Malčka je bila, ki se je sankala.«

Tedaj se je dekle vnovič zasmajalo.

»Mulčka je bila, gospod Boltežar, Mulčka!« sem zaklical jaz.

Tedaj je razhujen odšel v gostilniško sobo.

Ko smo se šli sankat, sem prvič videl kočo na barju. Tam gori smo začeli drčati navzdol. Na zunaj je bila koča na barju videti pograbljen od vseh vetrov. Stari Grčar jo je imel v redu s sekiro, žago, kladivom in čopičem za belež. V notranjščini je bil menda velikanski nered. To sem verjel, ko sem prvič videl staro Grčarko. Bila je to ženska, podobna čarovnici, oblečena v slabo zakrpano obleko, z razmršenimi, še zelo

gostimi lasmi in velikimi očmi v izgrbančenem obrazu. To je bila torej stara mati Biankina, razlagateljica iz kart in vedeževalka.

Bianka se je tudi sankala. Gospodična Grubelnik je dosegla to. Zaradi tega tri kmetiška dekleta niso prišla na sankališče, med njimi tudi ne Elizabeta Šipac. Tem večjo noroglavost pa je počenjal žagarjev Tonče. Posadil je Bianco pred se na sanke in je odvršal z njo po hribu navzdol, ne da bi kaj veliko zaviral z nogami. Ta divjaška dvojica je kaj slabo sodila v sicer mirno družbo, ki se je vsak dan shajala pri koči na barju za urico nedolžne zabave.

Neki dan sem se peljal tesno za tema divjakoma. Pripeljali smo se do žage. Moral sem zelo zavirati, kajti stari žagar je stal sredi poti in je poleg tega postavil na tla poleg sebe še veliko košaro, torej je pot zaprl. Tonče, ki je privršal tja z Bianco, je moral močno zaviti na levo in se je s hruščem zaletel v plot.

Nesreča! Tonče je okrvavljen vstal pri plotu, dekle pa je negibno ležalo na cesti.

»Oče!« je zasopihal fant blazno razjarjen.

pokoljem vodilnih mož na vseh mestih. Ogromni načrt je uspel le pri umoru dveh najvišjih mož in nato je vtaknila policija kolovodje in celo vr-

sto zarotnikov pod ključ. Pretežna večina organiziranih vstašev je na prostem, ker niso našli pri krvni bratovščini nobenih zapiskov in seznamov.

Sv. Marjeta ob Pesnici. Na prijaznem hribočku na vzhodni strani Sv. Marjete ob Pesnici na posestvu vrlih zakoncev Zugman v Vukovju se je v nedeljo dne 10. septembra popoldne vršila pristrčna in mična domača slovesnost. Odlična družina Zugman je postavila nov križ na hribočku ob cesti in to nedeljo je bilo znamenje blagoslovljeno po domačem župniku č. g. konz. svetniku Frangežu ob navzočnosti domačinov in sosedov. Domači sloviti pevski zbor pod vodstvom g. pevovodje Janka Hakuša je vrh hriba in potem na domu pri domači slovesnosti zapel več cerkvenih in narodnih pisni. Vlč. g. župnik je slavil družino Zugmanovo kot vzor slovenskih in krščanskih družin. Že tretjič je gospodar Zugman dal postaviti, oziroma prenoviti križ in sedanjí gospod župnik je trikrat izvršil slovesno blagoslovi-tev. Letošnja slovesnost se je izvršila v spomin 1900letnice smrti našega Zveličarja. Na vablji- vem in res lepo urejenem domu g. Zugmana so se na to zbrali vsi člani številne Zugma- nove družine, sosedí in prijatelji od vseh strani. Med ubranim petjem marjeških slavčkov ter napitnicami, ki sta jih izrekla domači g. župnik Frangež in prijatelj družine bivši pošlanec Franjo Žebot iz Maribora se je končala slovesnost, ki je pričala, da v našem slovenskem rodu še živi in globoko korenini prava krščanska in slovenska zavest. Naglašalo se je v napitnicah posebno, da dokler bo naš kmetijski rod ostal zvest starim navadam svojih očetov in bo rad postaviljal in ohranjal znamenja naše vere, nas ne bo ugonobil noben vihar, naj pride odkoderkoli. Za revne dižake se je nabralo 102 Din.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Pa naj reče kdo, če nismo Jurjevčani požrtvovalni ljudje. Sedaj v najbolj težkih časih za denar in v najhujši krizi smo toliko preuredili. Poglejte našo cerkev, kako so jo olepšali in prepletkali

naši domači zidarji. Kako lepa bela stoji kakor lilija sredi vrta. Posebno lepoto ji delata nanovo pozlačeni križ in jabolko vrh zvonika, da res izgleda kakor kronana kraljica. Pa smo tudi imeli lani in letos take cerkvene slovesnosti, da je bilo tudi treba prenovitve. Lani so jo pred novo mašo vso prenovili od znotraj, letos pa od zunaj. Saj se povsod ob priliki sv. birme radi skažejo, pa bi se mi ne bi, posebno letos, ko je prišel prevzvišeni prvi delit zakrament sv. birme.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Česar še ni bilo, kar svet pomni, so dočakale naše Apače: dne 3. septembra t. l. so prvič videle svojega rojaka pri oltarju — prvo sv. mašo je služil g. Franc Unuk. Zato je bila razumljiva radost cele fare, posebej pa še domače vasi, ki je za to priliko dala svojo vaško kapelo lepo prenoviti in so se v njej na dan primicije popoldne slovesno peče litanije. Novomašne slovesnosti se je udeležilo veliko ljudstva ne le iz domače, ampak tudi iz sosednih župnij, ter častno število duhovnikov poleg slavnostnega pridigarja č. g. župnika Jazbinšeka od Sv. Trojice v Haložah. Naj bi spomin na to slovesnost imel še dolgo ugodne posledice in naj bi se izpolnile mnoge lepe želje, ki so jih ob tej priliki izrekle poleg gg. duhovnikov tudi navdušene gospodnice. — Žito in krompir sta dobro obrodila. Kaj, ko bi imela tudi krščansko ceno! — Po dolgem mukopolnem trpljenju je izdihnil bivši cestar Ant. Kozoderc v Sv. Lovrencu. Drugače pa skoraj dva meseca ni bilo smrti k nam. Naj v miru počiva!

Velika Nedelja. Tukaj je umrla v 75. letu starosti Ivana Bokša iz Mihovec. Bodi ji domača zemljica lahka, ostalim pa naše iskreno sočalje! — Veselo klonotajo klopoteči po naših prijaznih vinskih gričih ter napovedujejo bližajočo se trgatve, katera pa letos ne bo kaj posebno obilna, pa tudi bolj pozna, ker se še zdaj redko najde kaka mehka jagoda. — Da je klopotec nekak simbol in kralj Slovenskih goric, to ve vsakdo, da pa klopotec ni samo oznanjevalec bližnje trgatve, temveč da igra

Hmelj zopet nese!

Nekaj let so sicer hmeljarji imeli skrbi, kaj bo s hmeljem, nekateri so ga kar začeli opuščati, toda zopet je prišel čas, da hmelj zelo dobro nese! Letos ponujajo zanj že prav lepe svote.

Samo dober hmelj ima dobre cene!

Kdor hoče za svoj hmelj dobiti dobre cene, mora znati s hmeljem pravilno ravnati. Posebno važno je obiranje, prebiranje in sušenje, kar se lahko vsak najbolj strokovno podučí iz knjige

»Hmeljarstvo«,

ki jo je napisal strokovnjak inž. Vinko Sadar. Naročite knjigo danes, vsaj 10-krat se vam bo že letos izplačala! Dobite jo v vsaki knjigarni. Cena ji je 50 Din. Naročila sprejema

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

lu pa tam še kako drugo vlogo, nam pove sledeča zgodbi: Mož in žena sta se pred nedavnim podala v toplice. Doma za varuha sta pustila mladotnega Tončka. Na bližnjem griču je veselo klopotal čisto novi klopotec. Seveda velika skušnjava za malega varuha, katerega edina želja je bila samo le klopotec. Kakor da bi prijazna lastnica klopotea uganila njegove srčne želje, ga vpraša, ali bi rad imel klopotec Tonček. Oh, nič tako rad, kakor klopotec, odvrne deček. Veš kaj, saj ga lahko dobiš, posebno sedaj imaš priložnost, ko si sam doma. Prinesi meni nekaj zabele in pijače, pa dobiš klopotec. Seveda, bližnja priložnost spravi človeka v greh, tako tudi Tončka. Kupčija je bila sklenjena. Pa predno je bil fant v posesti klopotea, je bil že od neke druge nevošljive sosedé pri mami, katera se je nepričakovano vrnila iz toplic, zatožen. Potem so pa naenkrat klopotali kar trije klopoteči, tisti na črešnji in še zraven dva druga, katera sta se kar brez vetra sama od sebe avtomatično vrtela.

Očeslavci. Tukaj pri nas smo na dan 16. t. m. na prijazen griček kapelskega mirodvora

Stari je stal tam pokoncu kakor hrastov štor. »Tu notri pojdi!« je rekel in je pokazal proti hišnim vratom.

»Nočem!« je zakričal fant.

»Moraš!«

»Ti si Bianco ubil!«

»Ni nobena škoda!«

Vstal sem s sank in sem prišel bliže.

»To bi bila lahko smrt,« sem rekel strogo.

»Tem bolje!« mi je odvrnil stari.

»Pogledati moramo, kaj je z dekletom!«

»Kar pogledajte! Mene ta grdoba nič ne briga!«

Tedaj je Bianka vstala, začela kričati, javkati, ni hotela slišati mojih prigovarjanja in je začela zmerjati starega žagarja.

Končno ga je pripravila do besede.

»V hišo pojdi!«

»Nočem!«

Oče in sin sta si s stisnjenimi pestmi stala nasproti.

»Pojdite z očetom v hišo,« sem ga nagovarjal. »Spametujte se!«

»Pustite me!«

Privršale so nove sani, na katerih je sedel mladi Golobov.

Obstal je.

»Kaj pa se je zgodilo tukaj?«

Bianka je zopet začela tuliti in zmerjati.

»Oho!« je vzkliknil Golobov. »Stari Belčar je prevrnil sani? Sedi k meni, Bianka, sedi na moje sani! Potem naj pa le še poskusi!«

In že je sedelo dekle pri njem.

»Bianka!« je zakričal mladi Belčar v ljubosumni razjarjenosti. »Bianka, tukaj boš ostala!«

In hotel je do nje. Oče pa ga je trdno držal. Začela sta se rvati. Med tem pa je zaklical Golobov:

»Bianka se popelje z menoj! Jaz sem sam svoj gospodar! Lahko storim, kar hočem! Tončetu pa bo oče sedaj izpral hlače! Haha!«

In odpeljal se je z Bianco, ki se je vreščavo zasmejala, po cesti navzdol.

Z bledim obrazom je gledal Tonče za njima. Nato se je tiho zasmel in čudno mirno rekel:

»To si dobro naredil, oče! Za to boš žel tudi hvalo!«

je klatil okrog po džunglah v okolici Trawankurja. Naenkrat se je spotaknil ob oviri, ki je ležala preko sredine poti. Misli je, da je zadel ob trhel hlod, in si je ogledal zapreko natančneje. V tem trenutku se je vzbela orjaška kača kvišku in ga napadla. Predno se je Indijec prav zavedel, kako in kaj, je bil ovit od kobre, koje pik usmrti slona tekom par ur. V trenutku napada se je posrečilo kmetu, da je kačo močno zagrabil za vrat in samo to mu je rešilo življenje. Nad eno uro sta se valjala po tleh v ljutem boju človek in kača. Mož ni spustil vratu, dokler mu ni uspelo, da je zmagal po-